

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ : การส่งเสริมอุตสาหกรรมสัมพันธ์เพื่อสร้างบรรยากาศ
ในการลงทุน ศึกษาเฉพาะ : บทบาทของสภาองค์การนายจ้าง
และบทบาทของสภาองค์การลูกจ้าง

ชื่อผู้เขียน : นายอำนาจ งามเนตร์

ชื่อปริญญา : เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

ปีการศึกษา : 2541

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ :

1. รศ.สมรักษ์ รักษาทรัพย์	ประธานกรรมการ
2. รศ.สุณี นัทราคม	
3. นายรัชชัย อูราสุข	

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของสภาองค์การนายจ้างและบทบาทของสภาองค์การลูกจ้างด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรมสัมพันธ์เพื่อสร้างบรรยากาศในการลงทุน โดยศึกษาจากเอกสาร จากการสัมภาษณ์กรรมการบริหารสภาองค์การนายจ้างและกรรมการบริหารสภาองค์การลูกจ้างโดยใช้แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกนักวิชาการแรงงานที่มีประสบการณ์ด้านอุตสาหกรรมสัมพันธ์

จากการศึกษาพบว่า สภาองค์การนายจ้างและของสภาองค์การลูกจ้าง มีบทบาทที่เป็นอยู่จริงและบทบาทที่ควรจะเป็นในอนาคต ซึ่งบทบาทที่เป็นจริง มีที่เหมือนกันและไม่เหมือนกัน ที่เหมือนกันมี 7 ประการ กล่าวคือ ประการแรก ฐานะเป็นผู้บริหารสภาองค์การ ซึ่งการบริหารงานไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของสภาองค์การ เช่น การไม่ให้เงินสนับสนุนการส่งเสริมการศึกษากับการส่งเสริมแรงงานสัมพันธ์และไม่ดำเนินการดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง ประการที่ 2 ฐานะเป็นผู้รักษาสถาบัน โดยเป็นการดำเนินการสรรหาผู้แทนในฝ่ายของตนเข้าไปเป็นคณะกรรมการไตรภาคีเพื่อรักษาสถาบันของกลุ่มและของตนเอง เช่น เป็นตัวแทนอยู่ในคณะผู้พิพากษาสมทบศาลแรงงานกลางและคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ เป็นต้น ประการที่ 3 เป็นผู้พัฒนา

ระบบอุตสาหกรรมสัมพันธ์ โดยสภาองค์การทั้ง 2 ฝ่าย ใช้ระบบไตรภาคีมากกว่าระบบทวิภาคี ประการที่ 4 เป็นผู้พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยเป็นผู้ดำเนินการ ในการพัฒนาสมาชิกให้มีความรู้ความเข้าใจในการทำงานร่วมกันซึ่งใช้วิธีการฝึกอบรม/สัมมนา ประการที่ 5 เป็นตัวแทนให้คำปรึกษาด้านอุตสาหกรรมสัมพันธ์ โดยสภาองค์การลูกจ้างมีบทบาทในการให้คำปรึกษากรณีมีข้อขัดแย้งหรือข้อพิพาทแรงงานในการเจรจาต่อรองมากกว่าสภาองค์การนายจ้าง ประการที่ 6 เป็นผู้ส่งเสริมอุตสาหกรรมสัมพันธ์ สภาองค์การทั้ง 2 ฝ่าย ต่างดำเนินการส่งเสริมอุตสาหกรรมสัมพันธ์ โดยเลือกใช้แนวทางปฏิบัติเพื่อการส่งเสริมแรงงานสัมพันธ์ในข้อที่เป็นประโยชน์ต่อองค์การของตน ประการสุดท้าย ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญของสภาองค์การทั้งสองคือ สมาชิกไม่ให้ความร่วมมืออย่างจริงจังกับสภาองค์การ ในส่วนที่ไม่เหมือนกัน มี 2 ประการ ประการแรก ด้านแนวความคิด กล่าวคือบทบาทของสภาองค์การนายจ้างโดยส่วนใหญ่มีแนวความคิดแบบสันติวิธี แต่สภาองค์การลูกจ้างโดยส่วนใหญ่มีแนวความคิดวิธีรุนแรง โดยมีบทบาทในการเป็นผู้ดำเนินการต่อต้านด้วยการนัดหยุดงานหรือผู้นำในการประท้วงต่อนายจ้าง ประการที่ 2 เป็นผู้ส่งเสริมบรรยากาศในการลงทุน ของประเทศ โดยสภาองค์การนายจ้างสนับสนุนการส่งเสริมบรรยากาศในการลงทุน แต่สภาองค์การลูกจ้างมีการกระทำที่ส่งผลกระทบต่อบรรยากาศในการลงทุนเช่น ให้การสนับสนุนกลุ่มลูกจ้างที่รวมตัวกันประท้วงต่อนายจ้างและรัฐบาลด้วยวิธีที่รุนแรงอันเป็นการละเมิดกฎหมาย โดยการปิดกั้นถนนหลวง เป็นต้น

สำหรับบทบาทที่ควรจะเป็นในอนาคต สภาองค์การทั้ง 2 ฝ่าย ควรดำเนินการในบทบาทที่เป็นอยู่ให้มีบทบาทเพิ่มมากขึ้น กล่าวคือ ประการแรก ควรดำเนินการบริหารงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของสภาองค์การอย่างจริงจังคือการส่งเสริมการศึกษาและการส่งเสริมแรงงานสัมพันธ์ เช่น การเพิ่มงบประมาณในการฝึกอบรมพัฒนาสมาชิกมากขึ้น เป็นต้น ประการที่ 2 ควรเป็นผู้คัดเลือกผู้ให้คำปรึกษาด้านอุตสาหกรรมสัมพันธ์ที่มีความรู้ที่ถูกต้องเป็นอย่างดีให้แก่สมาชิกเพื่อหาข้อยุติปัญหากรณีมีข้อขัดแย้งหรือข้อพิพาทด้านแรงงานในแต่ละกรณี ประการที่ 3 ควรเป็นผู้มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายด้านแรงงานเพื่อพัฒนาระบบอุตสาหกรรมสัมพันธ์จากระบบไตรภาคีเป็นระบบทวิภาคีให้เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจสังคมของประเทศ ประการที่ 4 ควรร่วมกันขจัดปัญหาแรงงานเพื่อสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ลงทุน ประการที่ 5 ควรปรับปรุงระบบการสื่อสารในองค์การให้สมาชิกได้รับข่าวสารทั่วถึงกัน และประการสุดท้าย สมาชิกของสภาองค์การควรให้ความร่วมมืออย่างจริงจังกับสภาองค์การในการทำกิจกรรมทุกๆ ด้าน